

3. velikonočna nedelja
Pirniče, 30. april 2017
»Teden duhovnih poklicev«

Dragi bratje in sestre!

Dva izmed Jezusovih učencev sta dan po prazniku pashe, šla peš iz Jeruzalema v Emavs. Nikjer ne piše, kakšne opravke sta imela tam, a povsem verjetno je, da sta po krutih dogodkih, ki so jim bili priča v preteklih dneh, obupala nad vsem skupaj in sta se, razočarana in obupana, skušala umakniti iz središča dogajanj ter čimprej pozabiti na upanje vzbujajoče Jezusove besede. Zanju je bilo to poglavje končano. Jezus je umrl in z njim tudi poslednje upanje, da bo nekoč bolje. *"Mi pa smo upali, da je on tisti, ki bo rešil Izrael."*

V svoji zagrenjenosti sta komaj opazila, da se jima je po poti približal tujec, ki očitno ni vedel ničesar o žalostnih dogodkih zadnjih dni v Jeruzalemu. Na hitro sta mu razložila vse, kar se je zgodilo z Jezusom in omenila celo nerazumljive govornice, ki so jih širile nekatere od žena, ki so bile, podobno kot onadva, Jezusove učenke.

Obup je huda stvar! Obupani ljudje so zelo hitro ranljivi. Utrujeni so od vsega, zlasti pa še od življenja. Izgubijo smisel in ne vedo zakaj sploh živeti in čemu delati. Taki ljudje lahko kaj hitro postanejo plen posameznikom, ki jih začnejo izkoriščati. Samo, da bi imeli mir, pristanejo na vse, kar jim kdo predlaga. Z njimi se da zlahka manipulirati. Tak človek, bolj kot kadarkoli prej, potrebuje nekoga, ki ga v njegovi stiski ne bo izkoristil; nekoga, ki mu zares lahko zaupa. Prijatelja.

Žalostna in obupana sta prisluhnila Neznancu, ki se jima je pridružil na poti. Razložil jima je, da je že Sveto pismo napovedovalo vse to in da dogajanje minulih nekaj dni v Jeruzalemu ni nekaj tragičnega. Nasprotno: bilo je potrebno, saj je tako Kristus razodel svojo pravo identiteto, slavo Božjega Sina. Všeč jima je bilo, kako ju je nagovoril Neznanec. Ko so prišli v Emavs, sta ga hotela zadržati. Skupaj z njima je sedel k mizi, vzel kruh, ga blagoslovil, razlomil in jima ga dal. Takrat sta ga spoznala, On pa jima je izginil izpred oči. Bila sta navdušena. Obup, ki ju je prej gnal iz Jeruzalema, se je spremenil v pravo veselje. Še isti večer sta se napotila nazaj v Jeruzalem. Nazaj med učence. Ko sta jim zaupala svojo zgodbo so jima tudi oni povedali, da je Gospod res vstal in se prikazal apostolu Petru. Žalost, tragika in obup, se ob srečanju z Vstalim spremenijo v veselje.

Dragi bratje in sestre. Teden dni pred nedeljo dobrega pastirja pri nas obhajamo teden molitve za nove duhovne poklice. In ta teden se danes začenja ravno z evangelijskim odlomkom o učencih na poti v Emavs, ki na prav posrečen način, prikazuje ravno vlogo duhovnika v življenju

Jezusovih učencev. Duhovnik je poklican spremljati ljudi na njihovi poti. Na prav poseben način tiste, ki jih je življenje razočaralo; ki so spričo stisk in krivic, ki se jim dogajajo, obupali nad iskanjem pravičnosti. Duhovnik je tu zato, da jim vrne zaupanje v Božjo bližino. Da jim vrne občutek, da jih Bog spremlja v njihovih preizkušnjah. Razlaga jim Sveto pismom kakor Jezus emavškima učencema, in lomi kruh Božje navzočnosti. Po duhovniku ljudje začutijo, da jih Bog ni zapustil in da imajo vse razloge, da vztrajajo na začrtani poti.

Število duhovnih poklicev na Slovenskem zadnja leta naglo upada. Pa to skoraj zagotovo ni zato, ker bi Bog mladih slovenskih fantov ne klical v ta poklic. Bog kliče tudi danes; težava je v tem, da razmere v katerih živimo ne dopuščajo, da bi seme poklica, ki je bilo vsejano v njihovo srce, zraslo in obrodilo sad. V veliki meri - to moram priznati - smo krivi duhovniki sami, ki mladim očitno ne dajemo dobrega zgleda. Kriva je potrošniška miselnost, ki nas odvrča od sklepov, da bi se za karkoli obvezali za vse življenje (tu mislim tudi na pare, ki živijo skupaj neporočeni, pa ne najdejo poguma za sklenitev zakona). Nenazadnje smo krivi tudi vsi mi, bratje in sestre - kot družba v celoti, ki daleč pred vrednote duhovnega življenja postavljamo ekonomsko varnost, čim lažnejše življenje in po možnosti visok življenjski standard. In če temu dodamo še - hvala Bogu, vi tega ne počnete - še taka ali drugačna obrekovanja naših duhovnikov, potem imamo tu idealen recept, da v mladih zamorimo tudi najglasnejši klic k duhovništvu.

Teden molitve za nove duhovne poklice, dragi bratje in sestre, nas vabi, da na tem področju nekaj storimo. Molitev je nedvomno potrebna. Ne bo pa odveč, če z mladimi spregovorimo tudi nekaj besed o pravih vrednotah, kot so zvestoba, srčnost in pripadnost. Morda bi koga, za katerega se nam zdi, da ima duhovni poklic, celo spodbudili, da nanj odgovori. Morda bi v pogovoru z njim opozorili na potrebo po novih duhovnikih, ki je iz leta v leto bolj pereča. Ali se, če ne kaj drugega, vsaj ugriznili v jezik, ko nam skušnjava narekuje, da bi spet rekli kaj slabega o župniku ... sosednje župnije.

Veliko priložnosti je, bratje in sestre, da nekaj storimo tudi za nove duhovne poklice, le začeti je treba. Konec koncev je to, kljub vsem težavam, ki ga spremljajo, plemenit poklic, ki, tako temu, ki ga opravlja, kot drugim vernikom, lahko prinese veselje in izpolnitev življenjskega poslanstva. Amen.